

“মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক হৈছা সৰ্বোত্তম সৌভাগ্যশালী ব্ৰাহ্মণ কুল ভূষণ, তোমালোকক স্বয়ং ভগৱানে অভিৰাদন জনায়”

প্ৰশ্ন: পিতাই সন্তানসকলক সংগমতহে সৃষ্টিৰ বাৰ্তা শুনায়, সত্যযুগত নহয়, কিয়?

উত্তৰ: কিয়নো সত্যযুগতো হয়েই আদিৰ সময়, সেই সময়ত গোটেই সৃষ্টিৰ বাৰ্তা অৰ্থাৎ সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান কেনেকৈ শুনাব, যেতিয়ালৈকে চক্ৰ পুনৰাবৃত্তিয়েই হোৱা নাই তেতিয়ালৈকে বাৰ্তা শুনাবই বা কেনেকৈ পাৰে। সংগমতহে তোমালোক সন্তানসকলে পিতাৰ দ্বাৰা সম্পূৰ্ণ বাৰ্তা শুনা। তোমালোকেহে জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ পোৱা।

ওঁম শান্তি। আজি ত্ৰিমূৰ্তি শিৱজয়ন্তী তথা ব্ৰাহ্মণ জয়ন্তী তথা সংগমযুগ জয়ন্তীৰ শুভ দিৱস। বহুত আছে যাক বাবাই ঈশ্বৰীয় জন্ম সিদ্ধ অধিকাৰৰ অভিৰাদনো দিব নোৱাৰে। বহুত আছে যিসকলে নাজানে যে শিৱবাবা কোন, তেওঁৰ পৰা কি প্ৰাপ্তি হয়। তেওঁলোকেনো অভিৰাদন কি বুজি পায়। নতুন সন্তানসকলে একেবাৰে বুজি নাপাব। এয়া হৈছে জ্ঞানৰ নৃত্য। কয় নহয় - শ্ৰীকৃষ্ণই নৃত্য কৰিছিল। ইয়াত কন্যাসকলে ৰাধা-কৃষ্ণ হৈ নৃত্য কৰে। কিন্তু নৃত্যৰতো কথাই নাই। তেওঁলোকে তাত সত্যযুগত শিশুকালত ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰীৰ সৈতে নৃত্য কৰিব। সন্তানসকলে জানে - এয়া বাপদাদা (শিৱবাবা আৰু ব্ৰহ্মাবাবা)। দাদাক ককাদেউতা (গ্ৰেণ্ড ফাদাৰ) বুলি কোৱা হয়। এওঁ দাদাতো হ'ল শাৰিৰীক (পাৰ্থিৱ) পিতা। ইয়াততো আচৰিত কথা! তেওঁ দাদা হ'ল আত্মিক আৰু এওঁ হ'ল পাৰ্থিৱ, এওঁলোকক কোৱা হয় "বাপদাদা"। পিতাৰ পৰা দাদাৰ দ্বাৰা উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। উত্তৰাধিকাৰ হ'ল দাদাৰ (ককাদেউতাৰ)। সকলো আত্মা ভাই ভাই হোৱা গতিকে উত্তৰাধিকাৰ পিতাৰ পৰা পোৱা যায়। পিতাই কয় - তোমালোক আত্মাসকলৰ নিজৰ শৰীৰ, নিজৰ কৰ্মেন্দ্ৰিয় আছে। মোক নিৰাকাৰ বুলি কয় - নিশ্চয় মোক শৰীৰৰ প্ৰয়োজন। তেতিয়াহে সন্তানসকলক ৰাজযোগ শিকাম অথবা মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা, পতিতৰ পৰা পাৱন হোৱাৰ মৰ্গ দেখুৱাম নাইবা মলিয়ন কাপোৰ ধোম (অপৱিত্ৰ আত্মাক পবিত্ৰ কৰি তুলিম)..... নিশ্চয় ডাঙৰ ধোবা হ'ব। গোটেই বিশ্বৰ আত্মাসকলক আৰু শৰীৰক ধোৱে। জ্ঞান আৰু যোগৰ দ্বাৰা তোমালোক আত্মাসকলক ধোৱা (পবিত্ৰ কৰি তোলা) হয়।

আজি তোমালোক সন্তানসকল আহিছা, জানা যে আমি শিৱবাবাক অভিৰাদন জনাবলৈ আহিছোঁ। পিতাই আকৌ কয় যে তোমালোকে যাক অভিৰাদন জনোৱা সেইজন পিতায়ো তোমালোকক অভিৰাদন জনায় কিয়নো তোমালোক হৈছা বহুত সৰ্বোত্তম সৌভাগ্যশালী ব্ৰাহ্মণ কুল ভূষণ। দেৱতাসকল ইমান উত্তম নহয় যিমান তোমালোক। ব্ৰাহ্মণসকল দেৱতাসকলতকৈ উচ্চ। উচ্চতকৈও উচ্চ হৈছে পিতা। তেওঁ আকৌ ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত আহে। তেওঁৰ সন্তান তোমালোক বহুত উচ্চতকৈও উচ্চ ব্ৰাহ্মণ হোৱা। ব্ৰাহ্মণৰ হৈছে টিকনি (উচ্চ স্থিতি)। তাৰ তলত হৈছে দেৱতাসকল। সকলোতকৈ ওপৰত হৈছে বাবা। বাবাই তোমালোক সন্তানসকলক ব্ৰাহ্মণ-ব্ৰাহ্মণী কৰি তুলিছে - স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ। এওঁলোক লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চোৱা কিমান মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰিছে। মূৰ দোৱায়। ভাৰতবাসীয়ে এইটোতো জনা উচিত যে এওঁলোকো মনুষ্য। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ দুয়ো বেলেগ বেলেগ। ইয়াততো এজন মনুষ্যৰ দুয়োটাই নাম ৰাখিছে। এজনৰ নাম লক্ষ্মী-নাৰায়ণ অৰ্থাৎ নিজক বিষ্ণু চতুৰ্ভূজ বুলি কয়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ অথবা ৰাধা-কৃষ্ণ নাম ৰাখিছে, গতিকে চতুৰ্ভূজ হৈ গ'ল নহয় জানো। সেই বিষ্ণুতো হ'ল সূক্ষ্মবতনৰ লক্ষ্য-উদ্দেশ্য। তোমালোক এই বিষ্ণুপুৰীৰ মালিক হ'বা। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ বিষ্ণুপুৰীৰ মালিক। বিষ্ণুৰ 4 খন ভূজ। দুখন লক্ষ্মীৰ, দুখন নাৰায়ণৰ। তোমালোকে ক'বা আমি বিষ্ণুপুৰীৰ মালিক হৈ আছোঁ।

বাবু পিতাৰ মহিমাৰ গীত শুনোৱা। গোটেই সৃষ্টিত আৰম্ভণিৰ পৰা এতিয়ালৈকে কেৱল এজনৰ বাহিৰে কাৰোৰে ইমান মহিমা নাই। ক্ৰমানুসৰিতো হয়েই। সকলোতকৈ বেছি সৰ্বোত্তম মহিমা হৈছে উচ্চতকৈও উচ্চ পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ, যিজনৰ তোমালোক সকলো সন্তান। কোৱা যে আমি ঈশ্বৰীয় সন্তান। ঈশ্বৰেতো স্বৰ্গ ৰচনা কৰে তোমালোক তেন্তে নৰকত কিয় আছা। ঈশ্বৰৰ ইয়াত জন্ম হয়। খ্ৰীষ্টানসকলে ক'ব আমি খ্ৰীষ্টীয়সকল হওঁ। এয়াই ভাৰতবাসীয়ে পাহৰি গৈছে যে আমি পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱৰ পোনপটীয়া সন্তান। পিতা ইয়ালৈ সন্তানসকলক নিজৰ কৰি লৈ ৰাজ্য-ভাগ্য দিবলৈ আহে। আজি বাবাই ভালদৰে বুজাইছে কিয়নো নতুনো বহুত আছে। এওঁলোকৰ কাৰণে বুজিবলৈ অসুবিধা। হয়, তথাপিও স্বৰ্গবাসী হয়। স্বৰ্গত সূৰ্যবংশী ৰজা-ৰাণীও আছে, দাস-দাসীও আছে। প্ৰজাও থাকে। তাৰ ভিতৰত কোনোবা দুখীয়া, কোনোবা চহকী

হয়। তেওঁলোকৰো দাস-দাসী থাকে। গোটেই ৰাজধানী ইয়াত স্থাপন হৈ আছে। এয়াতো অন্য কোনেও নাজানে। সকলো আত্মা তমোপ্ৰধান, জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ কাৰোৰে নাই। (গীত) এতিয়া পিতাৰ মহিমা শুনিলা। তেওঁ হ'ল সকলোৰে পিতা। ভগৱানক পিতা বুলি কোৱা হয়, বেহদৰ সুখ দিওঁতা পিতা। এইখনেই ভাৰত য'ত বেহদৰ সুখ আছিল, লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ সৰুকালত হয় ৰাধা-কৃষ্ণ সম্বন্ধৰ পাছত লক্ষ্মী-নাৰায়ণ নাম হয়। এই ভাৰতত 5 হাজাৰ বছৰ পূৰ্বে দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য আছিল। কেৱল লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ বাহিৰে কাৰোৰে ৰাজ্য নাছিল। কোনো খণ্ড নাছিল। গতিকে এতিয়া ভাৰতবাসীয়েও নিশ্চয় জনা উচিত যে লক্ষ্মী-নাৰায়ণে পূৰ্ব জন্মত কি কৰ্ম কৰিছিল। যিদৰে কোৱা হ'ব বিৰলাই কি কৰ্ম কৰিলে যাৰ বাবে ইমান ধনবান হ'ল। নিশ্চয় ক'ব পূৰ্বৰ জন্মত দান-পুণ্য কৰিছিল নিশ্চয়। কাৰোবাৰ ওচৰত বহুত ধন আছে, কোনোবাই খাবলৈকে নাপায় কিয়নো কৰ্ম এনেকুৱা কৰিছে। কৰ্মকতো মানা। কৰ্ম-অকৰ্ম-বিকৰ্মৰ গতি গীতাৰ ভগৱানে শুনাইছিল। যাৰ মহিমা শুনিলা। শিৱ ভগৱান হৈছে এজন। মনুষ্যক ভগৱান বুলি কোৱা নহয়। এতিয়া পিতা ক'ত আহিছে! বুজায় যে সন্মুখত মহাভাৰতৰ যুদ্ধ গতিকে মিঠাতকৈও মিঠা বাবাই বুজায়, এওঁক দুখত সকলোৱে স্মৰণ কৰে। দুখত সকলোৱে স্মৰণ কৰে..... শিৱবাবাক দুখত সকলোৱে স্মৰণ কৰে। সুখত কোনেও নকৰে। স্বৰ্গতো দুখ নাছিল। তাত পিতাৰ পৰা পোৱা উত্তৰাধিকাৰ আছিল। 5 হাজাৰ বছৰ পূৰ্বে যেতিয়া শিৱবাবা আহিল তেতিয়া ভাৰতক স্বৰ্গ কৰি তুলিলে। এতিয়া নৰক। পিতা আহিছে স্বৰ্গ কৰি তুলিবলৈ। জগতেতো নাজানেই। কয় আমি সকলো অন্ধ। অন্ধৰ লাথুটি প্ৰভু আপুনি আহক, আহি দৃষ্টি প্ৰদান কৰক। তোমালোক সন্তানসকলে জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ পাইছা। য'ত আমি আত্মাসকল নিবাস কৰোঁ সেয়া হৈছে শান্তিধাম। পিতাও তাত থাকে। তোমালোক আত্মাসকল আৰু মই থাকোঁ। এওঁৰ আত্মাক কয় - মই তোমালোক সকলো আত্মাৰ পিতা তাত থাকোঁ। তোমালোকে পুনৰ্জন্মৰ ভূমিকা পালন কৰা, মই নকৰোঁ। তোমালোক বিশ্বৰ মালিক হোৱা, মই নহওঁ। তোমালোকে 84 জন্ম ল'ব লগা হয়। তোমালোকক বুজোৱা হৈছিল যে হে সন্তানসকল তোমালোকে নিজৰ জন্মক নাজানা। 84 লাখ জন্ম বুলি কয় - এয়া মিছা কথা। মই জ্ঞানৰ সাগৰ পতিত-পাৱন হওঁ, মই তেতিয়া আহোঁ যেতিয়া সকলো পতিত হৈ যায়। তেতিয়াহে আহি সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্য বুজাই ত্ৰিকালদৰ্শী কৰি তোলে। বহুতে সোধে আৰম্ভণিতে মনুষ্য কেনেকৈ ৰচনা কৰিলে? ভগৱানে সৃষ্টি কেনেকৈ ৰচিলে? এখন শাস্ত্ৰতো দেখুৱায় - প্ৰলয় হ'ল পাছত সাগৰত আহতৰ পাতত শিশু কৃষ্ণ আহিল। পিতাই কয় - এনেকুৱা কোনো কথা নাই, এইখন বেহদৰ নাটক। দিন হ'ল সত্যযুগ-ত্ৰেতা, ৰাতি হ'ল দ্বাপৰ-কলিযুগ। সন্তানসকলে পিতাক অভিৰাদন জনায়। পিতাই কয় ততস্বম্ (তোমালোকৰ ক্ষেত্ৰতো তেনেকুৱাই)। তোমালোকো 100 শতাংশ দুৰ্ভাগ্যশালীৰ পৰা 100 শতাংশ সৌভাগ্যশালী হোৱা। তোমালোক ভাৰতবাসী সেয়া (সৌভাগ্যশালী) আছিল। কিন্তু তোমালোকে নাজানা। পিতাই আহি (সৌভাগ্যশালী) কৰি তোলে। তোমালোকে নিজৰ জন্মক নাজানা। মই আহি শুনাওঁ - তোমালোকে 84 জন্ম লোৱা। পিতাই তোমালোকক সংগমত গোটেই সৃষ্টিৰ বাৰ্তা শুনায়। সত্যযুগত শুনাৰ জানো। যি সময়ত সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্ত হোৱা নাই তেন্তে তাৰ বাৰ্তা কেনেকৈ বুজাব? মই আহোঁ অন্তিমত, কল্পৰ সংগমযুগত। শাস্ত্ৰত লিখা আছে যুগে যুগে, কৃষ্ণ ভগৱানুবাচ - গীতাত লিখি দিছে। সকলো ধৰ্মাৱলম্বীয়ে কৃষ্ণক ভগৱান বুলি মানিব জানো। ভগৱানতো নিৰাকাৰ নহয় জানো। তেওঁ হৈছে সকলো আত্মাৰ পিতা। পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত হয়। তোমালোক সকলো আত্মা ভাই ভাই। পৰমাত্মাক সৰ্বব্যাপী বুলি ক'লে তেন্তে পিতৃ (ফাদাৰহুদ) হৈ যায়। পিতাকে কেতিয়াবা উত্তৰাধিকাৰ পায় জানো? উত্তৰাধিকাৰ সন্তানে পায়। তোমালোক আত্মাসকল সকলো সন্তান। পিতাৰ উত্তৰাধিকাৰ নিশ্চয় লাগে। হদৰ উত্তৰাধিকাৰৰ দ্বাৰা তোমালোক সন্তুষ্ট নোহোৱা সেয়েহে আহান কৰা - তোমাৰ কৃপাত অপাৰ সুখ পাইছিলোঁ। এতিয়া পুনৰ ৰাৱণৰ দ্বাৰা দুখ পোৱাৰ বাবে আহান কৰিবলৈ লৈছা। সকলো আত্মাই আহান কৰে কিয়নো এওঁলোকৰ দুখ হৈছে সেয়েহে স্মৰণ কৰে, বাবা আহি সুখ দিয়া। এতিয়া এই জ্ঞানেৰে স্বৰ্গৰ মালিক হোৱা। তোমালোকৰ সংগতি হয় সেয়েহে গায়ন কৰা হয়, সকলোৰে সংগতি দাতা এজন পিতা। এতিয়া সকলো দুৰ্গতিত আছে, পাছত সকলোৰে সংগতি হয়। যেতিয়া লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল তেতিয়া তোমালোক স্বৰ্গত আছিল। বাকী সকলো মুক্তিধামত আছিল। এতিয়া আমি পিতাৰ দ্বাৰা ৰাজযোগ শিকোঁ। পিতাই কয় কল্পৰ সংগমত মই তোমালোকক পঢ়াওঁ। মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তোলে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক সকলো ৰহস্য বুজাওঁ। শিৱৰাত্ৰি কেতিয়া হ'ল, এয়াতো জনা উচিত। কি হ'ল, শিৱবাবা কেতিয়া আহিল? একো নাজানে। গতিকে পাথৰবুদ্ধিৰ হ'ল নহয় জানো। এতিয়া তোমালোক পাৰসবুদ্ধিৰ হোৱা। ভাৰত পাৰসপুৰী সোণালী যুগৰ আছিল। লক্ষ্মী-নাৰায়ণকো ভগৱান-ভগৱতী বুলি কোৱা হয়। তেওঁলোকক উত্তৰাধিকাৰ ভগৱানে দিলে, পুনৰ দি আছে। তোমালোকক পুনৰ ভগৱান-ভগৱতী কৰি আছে। এতিয়া এইটো তোমালোকৰ বহুত জন্মৰ অন্তিম জন্ম। পিতাই কয় বিনাশ সন্মুখত থিয় হৈ আছে। ইয়াক কোৱা হয় ৰুদ্ৰ জ্ঞান যন্ত্ৰ। সেই সকলোৰে হৈছে পাৰ্থিৱ সামগ্ৰীৰ যন্ত্ৰ। এয়া হৈছে জ্ঞানৰ কথা। ইয়াত পিতা আহি মনুষ্যক দেৱতা কৰি তোলে। তোমালোকে শিৱবাবাৰ আগমনক অভিৰাদন জনোৱা। বাবাই আকৌ কয় মই অকলে জানো আহোঁ। মোকো শৰীৰৰ প্ৰয়োজন। ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত আহিবলগীয়া হয়। প্ৰথমতে সূক্ষ্মবতন ৰচনা কৰিবলগীয়া হয় সেয়েহে এওঁৰ শৰীৰত

প্ৰৱেশ কৰিছোঁ, এওঁতো পতিত আছিল। ৪৪ জন্ম লৈ পতিত হৈছে। সকলোৱে আহ্বান কৰিছিল। এতিয়া পিতাই কয় মই পুনৰ তোমালোক সন্তানসকলক উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ আহিছোঁ। পিতাইহে ভাৰতক স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা হৈছে পিতা, নিশ্চয় স্বৰ্গৰে উপহাৰ দিব। এতিয়া তোমালোক স্বৰ্গৰ মালিক হৈ আছে। এয়া হৈছে পাঠশালা - ভৱিষ্যত ২১ জন্মৰ বাবে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱাৰ। তোমালোক স্বৰ্গৰ মালিক হৈ আছে। ২১ প্ৰজন্ম তোমালোকে সুখ পোৱা। তাত অকাল মৃত্যু নহয়। যেতিয়া শৰীৰৰ আয়ুস সম্পূৰ্ণ হয় তেতিয়া সাক্ষাৎকাৰ হৈ যায়। এটা শৰীৰ ত্যাগ কৰি অন্য এটা লয়। সৰ্পৰ উদাহৰণ..... গতিকে তোমালোক সন্তানসকলে পিতাক আভিৰাদন জনোৱা। পিতাই আকৌ তোমালোকক আভিৰাদন জনায়। তোমালোক এতিয়া দুৰ্ভাগ্যশালীৰ পৰা সৌভাগ্যশালী হৈ আছে। পতিত মনুষ্যৰ পৰা পাৱন দেৱতা হোৱা। চক্ৰতো ঘূৰি থাকে। এয়াতো তোমালোক সন্তানসকলে বুজাব লাগে। আকৌ এয়া প্ৰায় লুপ্ত হৈ যায়। সত্যযুগত জ্ঞানৰ দৰকাৰ নাথাকে। তোমালোক এতিয়া দুৰ্গতিত আছে তেতিয়াহে এই জ্ঞানেৰে সংগতি পোৱা। পিতাহে আহি স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰে। সকলোৰে সংগ্ৰহ এজনেই। বাকী ভক্তিমार्গৰ কৰ্ম-কাণ্ডেৰে কাৰোৰে সংগতি নহয়। সকলোৱে চিৰি নামিবই (অৱনমিত হ'বই) লাগে। ভাৰত সত্যপ্ৰধান আছিল আকৌ ৪৪ জন্ম ল'ব লগা হয় এতিয়া আকৌ তোমালোকে আৰোহণ কৰিব লাগে। নিজৰ ঘৰ মুক্তিধামলৈ যাব লাগে। এতিয়া নাটক সম্পূৰ্ণ হয়। এই পুৰণি সৃষ্টি সমাপ্ত হৈ যাব। ভাৰতক অবিনাশী খণ্ড বুলি কোৱা হয়। পিতাৰ জন্ম-স্থানৰ কেতিয়াও নাশ নহয়। তোমালোক শান্তিধামলৈ গৈ পুনৰ আহিবা, আহি ৰাজত্ব কৰিবা। পাৱন আৰু পতিত ভাৰততেই হয়। ৪৪ জন্ম লৈ লৈ পতিত হৈ গৈছে। যোগীৰ পৰা ভোগী হৈছে। এয়া হৈছে বোৰৰ নৰক। মহান দুখৰ সময়। এতিয়াতো বহুত দুখ আহিবলগীয়া আছে। অনাহকতে তেজৰ খেল। বহি থাকোতেই বোমা পৰিব। তোমালোকে কি পাপ (অপৰাধ) কৰিলা? অনাহকতে সকলোৰে বিনাশ হৈ যাব। বিনাশৰ সাক্ষাৎকাৰতো সন্তানসকলে কৰিছে। এতিয়া তোমালোকে সৃষ্টি চক্ৰৰ জ্ঞান জানি গৈছা। তোমালোকৰ ওচৰত জ্ঞানৰ তৰোৱাল, জ্ঞান খৰ্গ আছে। তোমালোক হৈছা ব্ৰহ্মাৰ মুখ বংশাৱলী ব্ৰাহ্মণ। প্ৰজাপিতাও বাবা হয়। কল্প পূৰ্বেও এওঁ মুখ বংশাৱলী ৰচনা কৰিছিল। পিতাই কয় মই কল্পই কল্পই আহোঁ। এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি তোমালোকক মুখ বংশাৱলী কৰি কৰোঁ। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰোৱাও। স্বৰ্গলৈতো ভৱিষ্যতলৈহে যাব। ছিঃ ছিঃ সৃষ্টিতো নাশ হোৱা উচিত। বেহদৰ পিতা আহেই নতুন সৃষ্টি ৰচনা কৰিবলৈ। পিতাই কয় - মই তোমালোক সন্তানসকলৰ বাবে হাতত স্বৰ্গ লৈ আহিছোঁ। তোমালোকক কোনো কষ্ট নিদিওঁ। তোমালোক সকলো দ্ৰৌপদী। ভালবাবু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(১) আমি দেৱতা সকলতকৈও উচ্চ সৰ্বোত্তম ব্ৰাহ্মণ হওঁ - এইটো আত্মিক নিচাত থাকিব লাগে। জ্ঞান আৰু যোগৰ দ্বাৰা আত্মিক স্বচ্ছ কৰি তুলিব লাগে।

(২) সকলোকে শিৱবাবাৰ অৱতৰণৰ আভিৰাদন জনাব লাগে। পিতাৰ পৰিচয় দি পতিতৰ পৰা পাৱন কৰি তুলিব লাগে। ৰাৱণ শক্ৰৰ পৰা মুক্ত কৰাব লাগে।

বৰদান: প্ৰতিটো সংকল্প পিতাৰ ওচৰত অৰ্পণ কৰি দুৰ্বলতাসমূহক দূৰ কৰোঁতা সৰ্বদা স্বতন্ত্ৰ হোৱা দুৰ্বলতাসমূহক দূৰ কৰাৰ সহজ সাধন হ'ল - যি কিছো সংকল্পত আহে সেয়া পিতাক অৰ্পণ কৰি দিয়া। সকলো দায়িত্ব পিতাক দি দিয়া তেতিয়া স্বয়ং স্বতন্ত্ৰ হৈ যাব। কেৱল এটা দৃঢ় সংকল্প কৰা যে "মই পিতাৰ আৰু পিতা মোৰ"। যেতিয়া এইটো অধিকাৰী স্বৰূপত স্থিত হ'বা তেতিয়া অধীনতা (পৰাধীনতা) স্বতঃ সমাপ্ত হ'ব। প্ৰতিটো চেকেণ্ডত এইটো পৰীক্ষা কৰা যে মই পিতাৰ সমান সৰ্ব শক্তিৰ অধিকাৰী মাষ্টাৰ সৰ্বশক্তিমান হওঁ!

শ্লোগান: শ্ৰীমতৰ সংকেত অনুসৰি চেকেণ্ডত উপৰাম আৰু স্নেহী হৈ যোৱাটোৱেই তপস্বী আত্মাৰ চিন।

!! ওঁম শান্তি !!